

Sic autem lymmata quæres :

Deutri, sive triti, quæ lineæ subjacet uni,
 Iminet atque alii, qua sunt mediante dirempti.
 Primitus hanc ab eo, quod habet penultima puncto.
 Passus in denos si dividis, inde novenos :
 Ex denis isti saliant in lymmata deutri,
 Septimus et sextus, quartus simul atque secundus .
 Contra quem sextum proti synemenon habendum.
 At sua cuncta trito de nonis hic notat ordo :
 Tertius et primus, quintus, post hunc quoque sextus.
 His ita dispositis necdum synemenon habebis
 Deutri symphonice, quod et addes absque labore.

Explicit Musica beati Patris Willelmi Hirsaugiensium abbatis.

ANNO DOMINI MXC.

HERIMANNUS

METENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA IN HERIMANNUM.

(*Gal. Christ.*, nov. t. XIII, p. 752.)

Claris natalibus in Saxonia natus Herimannus, A dicturus adesset. Quod si faceret neglexisset, se a discipulus Hannonis archiepiscopus Coloniensis, Leodiensis præpositus, unanimi cleri ac populi consensu præfectus et in episcopum consecratus fuit anno 1073. Gravi dolore percussus investituræ ab imperatore accepisse, mox a summo pontifice veniam petiit. Non multo post Gerslengensi conventui de sedandis Germaniæ turbis habito, una cum pluribus prælatis et optimatibus interfuit. Walonem abbatem S. Arnulfi, quem Manasses Remensis archiepiscopus eidem monasterio S. Remigii præfererat, Metas redeantem ad Gregorii VII papæ commendationem benigne excepit, et in ejus gratiam restituit nundinas in solemnitate dedicationis in perpetuum habendas. Dein vero locus ei non desuit expostulandi et quidem amore de Walone, ut infra dicemus, Romam cum Theodorico Sancti Huberti abbate profectus anno 1074. Paschalia festa Pisis eg'it; unde iter pergens, Romam accessit, ac præcibus effusis ad sanctorum apostolorum tumulos, papam Gregorium VII invisit; a quo non sibi tantum charitatis testimonia, verum et episcopis Leodiensium ac Babenbergensi Theodvino et Herimanno, sacros canones violasse insimulatis, benignitatis insignia obtinuit. Sub annum 1076 funestum ac diuturnum schisma exortum est, auctore in primis Henrico VI Germaniæ rege, qui nefariis actibus regnum infestabat. Huic sæpius benigne nequidquam admonito Gregorius VII denuo per legatos sub finem anni præcedentis edixit, ut secunda C Quadragesimæ hebdomade ad concilium Romæ indictum de criminibus, quorum argueretur, causam

communione Ecclesiæ se junctum iri pro certo haberet. Hoc nuntio rex supra modum offensus, legatos a conspectu suo repulit, et Wormatiæ conventum in Septuagesimam induxit, in quo Gregorius pontificatus depulsus est, contra plurimum episcoporum sententiam, et nominatim Herimanni, palam proflentis vitium esse legibus canonicis episcopum absentem condemnare: sed tamen majori numero concedere oportuit. Persuasus papa multos episcopos non nisi vi et metu assensisse, Udoni Trevirensi, Theodorico Virdunensi atque Herimanno litteras emisit, illos adhortans ut sanctæ sedi fidem servarent, culpamque congrua satisfactione diluerent. Equidem in orrato Herimannus non diu perseveravit, absolutionem a Jarantone abbate sancti Benigni Divionensis in vigilia Natalis Domini ejusdem anni 1076 consecutus. Eodem anno, mense Augusto ab eodem pontifice litteras accepit, quibus papa ait omnes, qui cum rege communicarent, censuras subiisse, ipsumque excommunicandi jus habuisse. Insequenti anno ejusdem pontificis jussu selavit litern motam inter episcopum Leodiensem et Vulpadum abbatem S. Laurentii, qui suo monasterio causa indicta pulsus fuerat. Attamen Herimannus ob singulare erga sanctam sedem studium, offensio-nem imperatoris subiit, et in Moguntino conventu renuntiatus est hostis imperii. Persecutionis ergo vitandæ Virdunensem episcopum Theodericum adiit, a quo, commendatus a papa, quam humanissime acceptus est. Dehinc oppigneratis quibusdam ecele-

sue suarum prædiis, Leodium refugit, ubi monasterii S. Trudonis sumptibus vicitavit. Eidem monasterio, utpote directam habens jurisdictionem, Henrico episcopo Leodiensi comitatus, Lanzonem abbatem S. Vincentii Metensis præfecit, an. 1083. Quamobrem in Chronico S. Trudonis monasterii proventus ad usum suum convertisse et abbatiae privilegia violasse arguitur. Præter Cæsaris vexationes, pene continuis exagitatus est bellis a Theodorico duce Lotharingæ, qui castra Spinalii et Danubrii, pluresque ecclesias ac monasteria diripuit. Inter hæc habitum Romæ concilium generale an. 1080 Nonis Martii, in quo imperatori Germaniam bello armisque miscere pergenti, et in pertinacia persistenti, anathema dixit papa Gregorius, et Rodulfum in regia dignitate substitutum confirmavit, professus se invitum nec nisi post tentata incassum alia remedia, ad hæc extrema descendisse. Ea re amplius efferatus Henricus, coacto apud Brixinam Noricorum urbem triginta factiosorum episcoporum conventu, legitimum papam abjuravit, eique Guibertum, Ravennæ archiepiscopum, antipapam sub nomine Clementis opposuit. Porro Herimannus a partibus papæ constabat. Quare exacerbatus imperator eum sede sua dejecit, ac Walonem jam prælibatum, S. Arnulfi abbatem, in ejus locum intrusit. Sedem occupabat Walo adhuc anno 1085 ac sequenti. At videns se nihil proficere, tumque usurpationis sedis poenitentia ductus, ad Herimannum accessit, perpetrati facinoris veniam petiit, et piaculi causa in Gorziense monasterium recessit, factus ibidem custos puerorum. Deum tante modestiæ et poenitentiae exemplo compulsus ad commiserationem Herimannus, eum in priorem restituit honorem. Non multo post idem præsul iterum sede sua pulsus est, et Bruno quidam, filius Alberti comitis Calvensis, monachus Sancti Trudonis, in eam intrusus. Cujus insolentiam Metenses non ferentes, intra puellare S. Petri monasterium, gladiis lanceisque confossum interemerunt. Herimannus vero in Italiam per hosce dies profectus, a schismaticis pro vindice Romanæ sedis acerrimo agnoscitur, in Tusciam captivus abductus, diuturno carcere mæceratur: unde nec reversus est citius anno 1088, pallii honore ac munere legati seu vicarii apostolici a papa decoratus. Metas redux inter quælibet pericula honorificentissime et amantissime a grege suo accipitur. Ubi primum in urbem rediit, cuidam vitæ innocentis adolescenti, Hugoni nomine, revelatum est Herimannum ut adiret, eumque de transferendo sancti Clementis corpore admoneret et de instanti ejus obitu, qui tertio post translationem

A subsequendus esset. Visum ad sancti Felicis abbatem, ubi S. Clemens quiescebat, retulit adolescens, cœlitus commonitus et ipse, ut vitæ genus mutaret, et monachus fieret. Unum episcopo aperuit abbas, alterum, quod ejus obitum spectabat, reticuit. Non statim visis fidem habuit Herimannus, sed tandem morbo correptus, rem exsecutus est anno 1090, nonas Maii, quantumvis infirmus. Hujus translationis historiam fusius retulit Hugo Flaviniacensis abbas in suo Chronico, atque ex eo tempore Sancti Felicis monasterium nomine S. Clementis insignitum est. Exstat hac de re diploma ipsius Herimanni, omnia distincte referentis, scilicet multis multorum visionibus et revelationibus sibi innotuisse, ut a loco, quo a bonæ memoriæ Deoderico episcopo, quoddam ad sedem propriam illum transferre conanti, sed Dei virtute prohibente non valenti, repositus fuerat, sanctis antistitis corpus levaretur: at se visis incredulum rem distulisse; sed tandem cœlitus castigatum excæcatum fuisse. Itaque vi nonas Maii cum multis clericorum, monachorum, ac fidelium frequentia, corpus sanctissimum, scrinio aureo et argenteo decenter composuisse, et ad cathedralem Sancti Stephani ecclesiam transtulisse, ubi nocte insequente quieverit; indeque ad locum basilicæ dictum, unde pridie assumptum fuerat, id est ad S. Felicis monasterium, retulisse, cui multa contulit ad stipendium monachorum, qui ad S. Clementis Deo ministrari essent. Hic vero dies, quo translatio facta est, ut solemnius observaretur, quindenas ibidem per octo dies instituit Herimannus: ubi si sæculares, ut tum mos erat, cursu equorum sese exercitare voluissent, victori dimidium præmii, residuum Sancti Clementis ecclesiæ assignari jubet. Constat ex ejus litteris, la monasterio S. Clementis servatis, abbati Hugoni traditam fuisse ab ipso ecclesiam S. Petri ad Arenas pene desertam, in qua pastoralia munia fratres exercerent. Tertio post translationem S. Clementis die, jam gravi morbo correptus, vocatis ad se clericis et familiaribus benedictionem impertitus, crucisque signo munitus, invocatis SS. Trinitate, B. Dei Genitricis et omnibus sanctis, piissime decessit (4 Maii 1090) prout adolescenti Hugoni revelatum fuerat. Funus ejus curavit Hugono abbas, eumque in ecclesia S. Petri ad Arenas sepulturæ mandavit. Repertus est in ejus sepulcro anno 1712, die 13 Octobris, lamina plumbea hanc inscriptionem referens: *Obiit in Domino Herimannus Metensis episcopus, legatus apostolicæ sedis, a Gregorio VII honore mitre et pallii decoratus, anno Domini MXC*